

1

De achterlichten van de drie auto's verdwenen in de nacht. Ze zouden een stuk verder naar links, waar het geboomte dunner was, weer opduiken. Inez Heegermaat wachtte erop. Het bos liet herfstige geuren los van gevallen blad en paddestoelen, terwijl het nog maar juli was... De zomer was slecht van start gegaan, met dagenlange regenbuien en stormachtige wind. Een verre duif trok zich noch van het jaargetijde noch van het late tijdstip iets aan en koerde wat voor zich uit. Omdat er wolken waren, was er geen ster te zien. Gelukkig was het dit weekend wel droog gebleven.

Opeens flitsten de achterlichten als in een eenmalige driekwartsmaat langs. Daarmee walste het staartje van het kwartaalweekend voorbij – kwartaalweekend, zo noemden Inez en haar drie vriendinnen hun gezamenlijke driemaandelijke weekend.

Het zat erop. Het was een fantastisch weekend geweest, even fantastisch als gewoonlijk, hoe weinig spiritueel de betiteling 'kwartaalweekend' ook mocht zijn.

Inez snoof nog eens diep de geuren in zich op en overwoog even de tuin in te lopen. Ze stapte toch maar naar binnen, haar weekendhuis in.

In de eetkeuken was het een bende, dat zag zelfs zij. Vuile vaat en slingerende servetten, kaarsen die bijna

desnoods midden in een zin, iets opmerken als: ‘Hoor, een fitis’ of ‘Hé, een goudhaantje’.

Overigens was Marjolein als eerste enthousiast geworden voor Inez’ idee om het Kuurhotel een gedegen trainingsweekend voor hen te laten organiseren. Terwijl Simone en Julia nog met kritisch opgetrokken wenkbrauwen hadden zitten luisteren, had zij al meteen gezegd dat de facetten die Inez aan bod wilde laten komen, haar enorm aanspraken. ‘Ik zeg dus ja. Ik vind het een grandioos plan.’

Ja, ja, Plan Man, dacht Inez. Zo hadden ze het daarnet bij hun afscheid genoemd. Een smeulend idee was gaan opvlammen en serieus geworden... Zij zelf had op een gegeven moment de belangrijke punten ervan zitten intikken op de laptop!

Ze moest er opeens om lachen en kon de verleiding niet weerstaan nog een keer een blik te werpen op die belangrijke punten. Staande activeerde ze het beeldscherm, en tikte ze bovenaan de tekst ‘Plan Man’.

Het klonk goed. Het kaderde het onderwerp af. Ze ging erbij zitten. Het bood houvast voor een schematische opbouw en een verdere invulling. Het inspireerde ook...

Voor ze het wist, had ze de eerste regel van de tekst cursief gezet. *Aanpak conform zakelijke projecten.*

Onweerstaanbaar lokte die regel tot uitwerking. Dat het al laat was deed er niet toe. ’s Nachts werkte het altijd lekker. Het ordenen van al die gegevens was zo gepiept als je in de juiste stemming was, en dat was ze.

Alles zat nog vers in haar geheugen, en Gijs zou toch de boel later opruimen. Bovendien hoefde ze niet voor dag en dauw de spits in. Consequent stond in haar agenda iedere maandag na een kwartaalweekend doorgekruist.

Nu ze het zo naar zichzelf toe redeneerde moest ze bijna wel het verslag gaan schrijven... Graag, dacht ze.

Ze was gegrepen door het idee, en ze was niet de enige. Alle vier waren ze enthousiast geraakt. Ze had heus niet voor gek gestaan toen ze voorstelde een vergaderverslag te maken van alles wat ze deze avond hadden besproken en bedacht!

Er stonden intussen al meer regels cursief.

...Doelstelling: het vinden van een partner.

...Uitgangspunten; a. we voldoen aan alle voorwaarden voor het behalen van de doelstelling; b. de doelstelling zal dan ook worden behaald.

Dit mocht zelfvoldaan lijken, het was een nuchtere constatering die gebaseerd was op hun ervaringen in het bedrijfsleven. Geen van de vier vrouwelijke ondernemers was ooit aan een project begonnen dat niet aan deze uitgangspunten had voldaan.

...Maximale projectduur: één jaar.

...Bindend; tussentijdse onderlinge informatie.

Het was allemaal lekker zakelijk. Geen vrijblijvend romantisch gezwimel dat nergens toe leidt!

...Bij onvoldoende dwingende partnerwens geen verdere investering van tijd en energie.

Het uitroepteken voor de volgende regels sprak boekdelen.

! Negatieve vooronderstellingen worden als niet relevant terzijde geschoven, conform zakelijke projecten; teleurstellende ervaringen van anderen behoren bij hen.

‘Zo zo,’ zei Inez grinnikend voor zich uit, ‘de dames lijken overtuigd van zichzelf!’

De tussenliggende stukken, die telegramstijl waren genoteerd, werkte ze vervolgens om tot een begrijpelijke tekst. Algauw lag er een heus vergaderverslag. Daarmee was een dromerig idee uitgegroeid tot een realiseerbaar plan. Een plan met consequenties, en de eerste daarvan was dat het bij de eerstkomende gelegenheid op de zaak moest worden geprint. Maar niet door haar secretaresse! Dit was *top secret*, iets dat gefaxt noch gemaïld maar ouderwets per post aan de deelnemers verzonden diende te worden!

Het vooruitzicht op die zelfwerkzaamheid stond Inez wel aan. In principe had ze nu al de eerste stappen gezet naar een andere toekomst. Ze had bij wijze van spreken haar mouwen opgerold en stond nu in haar handen te wrijven om de klus te gaan klaren. En zo hoorde het. Voor het welslagen van Plan Man moest er gewerkt worden. Dat was namelijk precies wat zij viere in relatie tot mannen hadden nagelaten...